

הכיבוש הזוחל

בירושלים היהודית מתחוללת מילחמה סמוייה – השכונות הדתיות מתפשטות בלי הרף, והאוכלוסיה החילונית נסוגה בהתמדה מעוזיה

במילחמה זו, ברחוב החרדי לא חסרים סיפורים על בחורי-ישיבה שהותקפו על-ידי צעירים חילוניים, על קריאות גנאי לעברם או על פירחחים שמשכו בפיאותיהם. אורנה לא הגישה תלונה במישטרה. היא פחדה להתלונן. היא גם פחדה להיחשף לעיתונות בשמה האמיתי או בתמונתה. מישפחתה מתגוררת בשכונה כבר 30 שנה. בשנים האחרונות הופכת השכונה אט-אט יותר ויותר דתית. הרחוב שבו גרה אורנה הוא חרדי ברובו. בבנין שלה כולם חרדים, פרט למישפחתה של אורנה. התהליך הוא איטי, המתמשך על פני שנים. בזמן האחרון קיבל מימד נוסף של אלימות. תקריות רבות אירעו בחודשים האחרונים בירושלים, באזורי הגבול בין החרדים והחילוניים, כשזירת-הקרב העיקרית היא בכביש רמות, בהפגנות זריקת-האבנים הנערכות שם כמעט מדי שבת. תהליך דומה מתרחש בשנים האחרונות בכמה שכונות בירושלים – שכונת שעד לפני שנים לא רבות היו שכונות חילוניות, או לכל היותר שכונות מעורבות – וכיום הן חרדיות כמעט לחלוטין: גאולה, שכונת הבוכרים, מקור-ברוך, סנהדריה, שמואל-הנביא, רוממה, גיבעת-שאול, קריית-משה, בית-ז'גן, גיבעת-מרדכי, רמות

„היה חושך. 11.20 בלילה. חזרתי הביתה לבד. הרחוב היה ריק לחלוטין ואני הלכתי לאיטי. פיתאום הבחנתי מאחורי בשני בחורים. חששתי מהם. משום מה, חשבתי שהם זוממים משהו נגדי. המשכתי ללכת, אבל פחדתי מאוד. הם המשיכו לעקוב אחריי, והגבירו את קצב הליכתם. אני התחלתי לרוץ. פחדתי וצעקתי: אמא! זה לא עזר. הם המשיכו מאחורי וצעקו לעברי: זונה! מרוב בהלה וריצה נפלתי, ואז זרקו לי אבן בראש. רציתי להגיע הביתה, אבל הייתי מבוהלת מדי. פחדתי פחד-מוות. קמתי בשארית כוחותיי, הגעתי לבית של שכנה וצעקתי לה. היא יצאה החוצה אלי: אני רעדתי כולי ולא יכולתי לדבר. בינתיים, שני הבחורים ברחו ונעלמו לתוך החושך.“ זה אינו קטע הלקוח מתוך סיפור פלילי על נסיון-אונס. זהו סימורה של אורנה (שם בדוי), בת 18, שהותקפה, לדבריה, על-ידי שני בחורי-ישיבה בשכונת מקור-ברוך בירושלים, לפני כחודש. כמובן שהאלימות אינה חד צדדית. גם החילוניים אינם טומנים את ידם בצלחת

אבנים וכיצועים בכביש רמות: זה קורה לעיני המצלמות, אך המילחמה האמיתית נערכת במקומות אחרים